

Arrest

nr. 54 926 van 26 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 13 september 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 14 september 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 9 april 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Dumnicë (gemeente Vushtrri) en bent u Kosovaars staatsburger. In 1998 zou uw vader u als dertienjarige jongen uit huis hebben gezet omdat hij eraan twijfelde of u zijn zoon wel was. U verhuisde daarop samen met uw oudere broer Arben naar een leegstaand familiehuus in de wijk Kroi i Vitakut in Noord-Mitrovicë. Uw broer verliet evenwel al snel het land om naar België te komen en liet u alleen achter. Tijdens de oorlog in Kosovo werd het huis waar u verbleef in brand gestoken door de Serviërs en vluchtte u naar het zuiden van de stad waar u in een tentenkamp verbleef. Na de oorlog keerde u terug naar het huis in Kroi i Vitakut. Het huis was echter volledig vernield en er was geen stromend water of elektriciteit meer. Toch trok u er opnieuw in. In Kroi i Vitakut woonden zowel Serviërs als Albanezen en de situatie in de wijk was erg moeilijk. In 2002 werd u geslagen en mishandeld door een Serviër, B.(...) genaamd, en vier à vijf vrienden van hem. U raakte hierbij gewond aan uw oog en uw arm. U deed hiervan mondeling aangifte bij de politie en de KFOR (Kosovo Force), maar deze zouden niets hebben kunnen doen. Uw oom zag u op televisie en kwam u in Noord-Mitrovicë halen om u naar een dokter in Vushtrri te brengen. U verbleef een maand bij uw oom in het dorp Mihaliq (gemeente Vushtrri) en keerde vervolgens terug naar Kroi i Vitakut, waar u terug alleen in de kelder van het vernielde huis introk. Uw problemen met B.(...), die ook in Kroi i Vitakut woonde, bleven duren en u werd herhaaldelijk door hem en zijn vrienden lastiggevallen. Meermaals ging u uw problemen melden bij de politie en de KFOR aan de brug van Mitrovicë, maar daar kreeg u te horen dat u als Albanees maar niet in Noord-Mitrovicë moest blijven. In de zomer van 2009 werd uw huis door B.(...) met een tractor aangereden en werden u en uw Albanese buurman Bujar Pillana door hem geslagen. B.(...) dreigde er toen ook mee jullie te zullen vermoorden indien jullie nog langer jullie huizen zouden heropbouwen. U ging naar de KFOR die u verteld zou hebben niets voor u te kunnen doen en dat het een politieke kwestie was. Vervolgens trok u naar de burgemeester van Mitrovicë, B.(...) R.(...). Zijn medewerkers zouden gezegd hebben niets voor de mensen die in het noorden wonen te kunnen doen, waarop u terug naar huis zou zijn gegaan. In september 2009 besloot u dat de situatie in Kroi i Vitakut niet meer leefbaar voor u was en kwam u met de hulp van uw oom naar België, waar u op 14 september 2009 asiel aanvraagde. U verklaart niet meer naar Kosovo te kunnen terugkeren uit vrees dat B.(...) en zijn bende u zouden vermoorden. Ter staving van uw identiteit en/of asielsrelaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke VN-administratie voor Kosovo) uitgereikt op 1 september 2004 te Prishtinë; een medisch attest, uitgereikt op 15 maart 2002 te Vushtrri, waarin ene Dr. S.(...) stelt dat u ten gevolge van de oorlog in Kosovo en ten gevolge van mishandelingen door Servische paramilitairen in Noord-Mitrovicë aan PTSD (Post Traumatic Stress Disorder) lijdt en hiervoor bij hem in behandeling was; een verklaring van twee getuigen d.d. 12 oktober 2009, gelegaliseerd door de Gemeenterechtbank van Mitrovicë, die ondermeer verklaren dat u in Mitrovicë geboren bent en dat u hier met uw familie in moeilijke socio-economische omstandigheden leefde en herhaaldelijk werd aangevallen door Serviërs; en een cd met foto's van een huis voor en na het in brand werd gestoken. Uw advocaat legde tevens een kopie neer van het verzoek tot medische regularisatie (artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980) dat hij voor u indiende op 20 januari 2010, met in bijlage de voornoemde getuigenverklaring en het voornoemde Kosovaarse medische attest, alsook een Belgisch medisch rapport opgesteld door Dr. M.(...) op 13 januari 2010 waarin vermeld wordt dat u ten gevolge van PTSD psychische problemen heeft.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er geenszins in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt sedert 1998 tot uw komst naar België in Noord-Mitrovicë te hebben gewoond. Zo kon u geen enkel overtuigend begin van bewijs neerleggen van uw jarenlange verblijf in Noord-Mitrovicë en blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat u, evenals uw ouders, in de gemeente Vushtrri geregistreerd staat, wat u overigens zelf ook beaamde (CGVS, p. 3). Bovendien zijn uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal in strijd met de verklaringen zoals u deze bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u **samen met uw ouders in Kroi i Vitakut in Noord-Mitrovicë woonde** en dat uw familie daar altijd problemen had met de Serviërs. De situatie zou echt erg geworden zijn toen Serviërs in 2007 het huis binnenvielen en uzelf en uw vader werden geslagen. **Uw ouders zouden hierna Mitrovicë verlaten hebben** en naar Vushtrri zijn verhuisd, waar ze zouden zijn ingetrokken bij een familielid. **Pas hierna zou u alleen in de woning in Kroi i Vitakut zijn achtergebleven** (vragenlijst CGVS d.d. 5 oktober 2009 vraag 5). Op het Commissariaat-generaal beweerde u daarentegen dat u in Vushtrri bij uw ouders opgroeide en **in 1998 op dertienjarige leeftijd samen met uw oudere broer naar de wijk Kroi i Vitakut in Noord-Mitrovicë verhuisde nadat uw vader u uit huis had gezet** (CGVS, p. 3, 4, 6). Uw broer zou **niet lang daarna naar België** zijn vertrokken waarna u **sindsdien alleen achterbleef in Noord-Mitrovicë** (CGVS, p. 4). U verklaarde voorts weinig tot geen contact meer met uw vader te hebben gehad sinds 1998 en **hij zou u nooit in Noord-Mitrovicë hebben opgezocht** (CGVS, p. 20). Evenmin strookt de inhoud van de door u neergelegde getuigenverklaring met uw verklaringen. In dit document staat immers genoteerd dat u **in Mitrovicë bent geboren**, dat uw woning werd vernield tijdens de oorlog in Kosovo en dat u **sindsdien**

samen met uw familie in de kelder van het vernielde huis in Kroi i Vitakut heeft gewoond. Verder verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw huis in Kroi i Vitakut in **februari 2009** door Buban werd aangereden (vragenlijst CGVS d.d. 5 oktober 2009 vraag 5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat uw woning **in de zomer voor uw vertrek naar België, i.e. juli of augustus 2009**, werd aangereden (CGVS p. 20, 21, 22). Op de vraag of u de voorgaande tegenstrijdigheden kon verklaren antwoordde u dat de tolk misschien een fout had gemaakt, maar dat u dit zeker niet zo had gezegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 20). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen volstaat evenwel niet als rechtvaardiging voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Daarenboven werd er u bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal expliciet gevraagd of u zowel de vragen als de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken goed had begrepen en uw antwoord hierop was bevestigend. U maakte geen enkel gewag van enig probleem met de tolk en gaf aan dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was (CGVS, p.2). De voorgaande inconsistenties ondermijnen dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw bewering jarenlang (alleen) in Kroi i Vitakut, Noord-Mitrovicë, te hebben gewoond en bijgevolg ook van de problemen die u daar met de Servische bevolking zou hebben gekend.

Dat uw geloofwaardigheid ernstig in het gedrang is blijkt tevens uit de volgende vaststellingen. Zo is het weinig aannemelijk is dat uw oudere broer u als dertienjarig kind alleen zou hebben achtergelaten in een onbekende stad waar op dat moment een oorlog woedde (CGVS, p. 6, 17). Bovendien dient opgemerkt te worden dat u verklaarde in 1988 te zijn geboren en kort voor de oorlog op dertienjarige leeftijd naar Noord-Mitrovicë te zijn verhuisd (CGVS, p. 3, 5, 6). U was in 1998 echter nog maar tien jaar. Ook uw verklaringen dat uw oom u in 2002 na een verblijf van een maand in Mihaliq (Vushtrri) terug alleen naar Noord-Mitrovicë, waar de veiligheidssituatie nog slecht was, zou hebben laten gaan (CGVS, p. 12-13) is weinig aannemelijk. Tevens zou u na 2002 nog meermaals naar Vushtrri gegaan zijn, maar telkens opnieuw zou u naar de woning in Noord-Mitrovicë teruggekeerd zijn. Uw uitleg dat u geen andere plaats had om naar toe te gaan en dat u toch moeilijk altijd bij uw oom kon blijven is weinig afdoende voor het steeds weer terugkeren naar een plaats waar u steeds voor uw veiligheid zou hebben gevreesd (CGVS, p. 16, 20).

Ten slotte wordt uw geloofwaardigheid nog verder op de helling gezet doordat u er niet in geslaagd bent een accurate beschrijving te geven van de algemene situatie in uw directe leefomgeving (Kroi i Vitakut) recent voor uw vertrek. Zo antwoordde u op de vraag of u op de hoogte was van een ongeval in uw omgeving waarbij een vrachtwagen betrokken was, ontkennend en zei u zich zoiets niet te kunnen herinneren (CGVS, p. 10). Nochtans blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat ten gevolge van een ongeval in augustus 2009 waarbij een vrachtwagen van een bedrijf betrokken bij de heropbouw van Kroi i Vitakut tegen een woning reed en de dood van drie kinderen veroorzaakte, de heropbouw van Kroi i Vitakut met een week werd uitgesteld. Gezien de impact van het ongeval (namelijk de uitstel van de heropbouw) kan redelijkerwijze verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent. Ook stroken uw verklaringen over de houding en werking van de politie en de KFOR in Mitrovicë met betrekking tot incidenten in Kroi i Vitakut niet met de hierover beschikbare informatie. U stelde dat u meermaals de KFOR en de politie ging informeren over problemen die u in uw wijk met Serviërs zou hebben gekend, zo ook in de zomer van 2009 toen B.(...) uw woning met een tractor zou hebben aangereden. Deze laatste keer zou u van de KFOR, net zoals de vorige keren, te horen gekregen hebben dat ze niets konden doen en dat het een politieke kwestie was (CGVS, p. 20-22). Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt nochtans dat de in Mitrovicë aanwezige autoriteiten (KFOR, Kosovo Police, Eulex) sinds de heropbouw van Kroi i Vitakut in april 2009 volop van start ging meermaals actief hebben opgetreden bij incidenten tussen de Albanese en Servische bewoners van de wijk. Uw verklaring dat KFOR u gezegd zou hebben niets te kunnen doen mist bijgevolg elke realiteitszin.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopie van uw UNMIK-identiteitskaart staat louter uw identiteit en nationaliteit, waaraan in deze beslissing op zich niet wordt getwijfeld, maar toont op geen enkele wijze uw beweerde jarenlange verblijf in Noord-Mitrovicë aan. Aangaande de getuigenverklaring kan herhaald worden dat de inhoud ervan haaks staat op uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal (zie supra). Zodoende heeft dit document geen enkele bewijskracht. Ook het medische attest uit Kosovo, waarin sprake is van mishandelingen door Servische paramilitairen tijdens uw beweerde verblijf in Noord-Mitrovicë, kan niet als bewijskrachtig worden weerhouden daar het niet kadert in een geloofwaardig en coherent asielrelaas. De foto's die u neerlegde geven een beeld van enkele vernielde woningen, maar uit niets blijkt dat het hier om een woning van uw familie zou gaan noch dat u jarenlang als kind en tiener alleen in een dergelijke vernielde woning zou hebben gewoond. De kopies neergelegd door uw advocaat bevestigen uw aanvraag tot een medische regularisatie op grond van het feit dat u aan PTSD zou lijden ten gevolge van ernstige mishandelingen door Servische paramilitairen, maar zoals hierboven reeds mocht blijken kan aan uw verblijf in Noord-Mitrovicë sedert kort voor de oorlog en dus aan de problemen die u aldaar zou hebben gekend met Serviërs geen geloof worden gehecht. Voor wat het medisch rapport van Dr. Mertens betreft, kan erop gewezen worden dat hierin geen enkel gewag gemaakt wordt van de eventuele omstandigheden waarin uw psychische problemen zouden zijn

ontstaan, waardoor dit attest op zich geen enkel verband aantoont met het door u uiteengezette asielrelaas, dat – zoals reeds opgemerkt – niet geloofwaardig is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker meent in eerste instantie dat de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de ernstige psychische problematiek waarmee hij kampt en dewelke logischerwijze een negatief effect had op de accurateheid van zijn verklaringen. Verzoeker wijst op het nalaten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van medisch advies in te winnen teneinde de impact te kunnen bepalen op de kwaliteit van het vluchtrelaas van verzoeker en op de juiste interpretatie van zijn verklaringen. Voorts werd er volgens verzoeker te weinig waarde gehecht aan de door verzoeker naar voor gebrachte getuigenverklaring van 12 oktober 2009.

In wat als een tweede middel dient te worden aanzien, werpt verzoeker op dat hij wel degelijk als vluchteling in de zin van artikel 1, (A), 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) dient te worden beschouwd aangezien zijn identiteit en etnische afkomst niet kan worden betwist. Verzoeker wijst er ook op dat zijn opeenvolgende verklaringen coherent, eenduidig en plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Verzoeker wijst op de actuele situatie in Mitrovica die nog steeds problematisch is. Volgens verzoeker heeft hij aangetoond persoonlijk een vrees tot vervolging te kunnen inroepen waarvan het bestaan van het risico in Kosovo aannemelijk is en waarvan de grond waarop vervolging gebaseerd is, namelijk het behoren tot een bepaalde sociale (etnische) groep, behoort tot één van de vijf gronden dewelke weerhouden werden in artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker vraagt *“ondergeschikt”* om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) naar aanleiding van de wet van 15 september 2006 ter implementatie van de Europese Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn).

2.2. Voor zover verzoeker de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een ander daglicht tracht te stellen door te verwijzen naar de ernstige psychische problematiek waarmee hij kampt en dewelke logischerwijze een negatief effect had op de accurateheid van zijn verklaringen, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens de gehoren geen melding maakte van het feit dat zijn psychische gezondheidstoestand hem ervan zou weerhouden coherente verklaringen af te leggen. Verzoeker noch diens raadsman hebben daarover gegronde opmerkingen gemaakt alhoewel hun daartoe de mogelijkheid werd geboden (stuk 8, vragenlijst, p. 3; stuk 3, gehoorverslag CGVS 23/02/2010, p. 27). Evenmin verduidelijkt verzoeker welke specifieke punten van het gehoor zouden beïnvloed zijn door zijn psychische problemen. Verzoeker geeft ook niet aan welke van zijn versies van de feiten nu de juiste zou zijn. Verzoekers raadsman verduidelijkte enkel dat hij een gebrek aan accurateheid opmerkte toen verzoeker zich vergiste van geboortemaand (stuk 3, gehoorverslag CGVS 23/02/2010, p. 27). Uit het gehoorverslag blijkt dat het gehoor op normale wijze heeft plaatsgevonden. Niettegenstaande beide door verzoeker eerder neergelegde medische attesten *melding* maken van een posttraumatisch stresssyndroom in hoofde van verzoeker, legt verzoeker geen enkel stavingsstuk neer waaruit blijkt dat hiertoe een objectief neuro-psychologisch onderzoek werd gevoerd. De beide attesten vermelden niets in verband met een onderzoek dienaangaande. Uit de neergelegde medische attesten blijkt eveneens niet dat hij specifiek aan geheugenproblemen lijdt of dat zijn problematiek hem zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. Bijgevolg wordt er geen causaal verband gelegd tussen zijn geestestoestand en de talrijke tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in zijn asielrelaas. Het medisch attest - opgemaakt door een Belgische arts – vermeldt enkel dat verzoeker lijdt aan het posttraumatisch stresssyndroom met *“hierdoor psychische problemen waardoor problemen met sociale contacten”*. In de mate dat wordt aangenomen dat verzoeker aan PTSD lijdt, kan uit de attesten dienaangaande niet worden afgeleid dat verzoekers verklaringen hierdoor gebrekking zijn.

2.3. Verder levert verzoeker in zijn middel inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat hij een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt behandeld.

2.4. De bestreden beslissing is gestoeld op de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen had afgelegd over zijn verblijfplaats in Kosovo zodat niet kan worden aangenomen dat hij jarenlang alleen in Noord-Mitrovicë zou hebben gewoond. De documenten die verzoeker heeft neergelegd wijzigen niets aan deze vaststelling. De medische attesten houden volgens de bestreden beslissing geen verband met het asielrelaas.

2.5. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent verzoekers verblijfplaats dient erop te worden gewezen dat van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht traumatische ervaringen, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. In casu kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij eenduidige verklaringen aflegt met betrekking tot de plaats waar hij is opgegroeid en waar hij tot zijn komst naar België heeft verbleven, hetgeen informatie is die bovendien *in se* geenszins van traumatiserende aard kan zijn. Zo kon worden vastgesteld dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde *dat hij samen met zijn ouders in Kroi i Vitakut* in Noord-Mitrovicë woonde en dat zijn familie daar altijd problemen had met de Serviërs waarna zij op een gegeven ogenblik Mitrovicë verlaten hebben en naar Vushtri zijn verhuisd, en zijn ingetrokken bij een familielid. Pas hierna zou verzoeker alleen in de woning in Kroi i Vitakut zijn achtergebleven (stuk 8, vragenlijst, p. 2, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal beweerde verzoeker daarentegen dat *hij in Vushtri bij zijn ouders opgroeide* en in 1998 op dertienjarige leeftijd samen met zijn oudere broer naar de wijk Kroi i Vitakut in Noord-Mitrovicë verhuisde nadat zijn vader hem uit huis had gezet (stuk 3, gehoorverslag CGVS 23/02/2010, p. 3, 4, 6). Het feit dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt nog eens blijkt dat verzoeker in de gemeente Vushtri geregistreerd staat (stuk 12, Landeninformatie, Municipality Wide Voters List Vushtri 2009) en uit de door verzoeker neergelegde getuigenverklaring (stuk 11, Documenten, getuigenverklaring) blijkt dat hij in Mitrovicë is geboren, en na het vernielen van de woning tijdens de oorlog in Kosovo, verzoeker samen met zijn familie in de kelder van het vernielde huis in Kroi i Vitakut heeft gewoond, draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. De bovenstaande vaststellingen zijn bovendien dermate flagrant dat het ondergaan hebben van traumatische ervaringen niet als verklaring kan worden ingeroepen.

2.5. In de mate verzoeker het nalaten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van medisch advies in te winnen teneinde de impact te kunnen bepalen op de kwaliteit van het vluchtrelaas van verzoeker en de juiste interpretatie, dewelke dan wel aan zijn verklaringen kan worden gegeven, aankaart dient er op te worden gewezen dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet bovendien niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.6. Daar waar verzoeker beweert dat er te weinig waarde wordt gehecht aan de door hem voorgelegde gelegaliseerde getuigenverklaring, merkt de Raad op dat dit stuk in de bestreden beslissing wel degelijk besproken wordt en er tevens verduidelijkt wordt dat de inhoud ervan haaks staat op verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Omwille van redenen zoals hoger uiteengezet, brengt verzoeker geen verschoonbare redenen aan ter verantwoording van de vastgestelde ongerijmdheden en ongelooftwaardigheden.

2.7. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.8. Waar verzoeker in zijn tweede middel er zonder meer van uitgaat dat hij de hoedanigheid van vluchteling heeft in de zin van artikel 1, (A), 2 van het Vluchtelingenverdrag aangezien zijn identiteit en etnische afkomst niet kan worden betwist, dat zijn opeenvolgende verklaringen coherent, eenduidig en plausibel zijn en niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en gelet op de actuele situatie in Mitrovica, kan worden verwezen naar datgene wat met betrekking tot het eerste middel werd gesteld.

Verzoekers affirmaties heffen de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet op. Bovendien is bij het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging het behoren tot een bepaalde (sociale) groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling. Dit aspect dient dan ook niet nader onderzocht te worden.

2.9. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus betreft dient er op te worden gewezen dat verzoeker gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en op de overige elementen in het dossier niet aantoonde dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.10. Op grond van de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas kon geldig worden besloten dat verzoeker niet in aanmerking kwam om als vluchteling te worden erkend of om de subsidiaire bescherming te genieten zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de beslissing artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of de overige in het middel aangehaalde bepalingen schendt.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIEN